

mod Foreningen for at faa denne til at foranledige den af Arbejdsgiverforeningen iværksatte Blokade hævet og betale Erstatning.

De sagsøgte paastaar sig frifundet under Henvisning til, at de som Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen har været henvist til at give denne Underretning og har været uden Indflydelse paa, hvad Arbejdsgiverforeningen i denne Anledning vilde foretage. De er ude af Stand til at faa Forbudet hævet, endvidere at Arbejdsgiverforeningens Foranstaltning, der alene rakte til dens egne Medlemmer, har været fuldkommen lovlig og derfor ikke paadraget Erstatningsansvar. Meddelelsen er ikke gaaet ud paa andet end at diskutere selve Forbudet, der saaledes ikke derved har faaet en forøget Virkekreds.“

Ved Dommen udtales, „at der maa gives de sagsøgte Medhold i, at de efter det oplyste ikke kan anses som rette Sagvoldere“.

Under en af Grosserer Riis Bonne mod Arbejdsgiverforeningen derefter anlagt Sag blev ogsaa denne Forening frifundet ved samme Rets Dom af 6. December 1919 med følgende Begrundelse:

„Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det af den sagsøgte Forening givne Paalæg til at afbryde Forretningsforbindelse med Riis Bonne alene har været rettet til Foreningens Medlemmer, og det kan derfor ikke anses retsstridigt. Sagsøgeren har ikke imod de sagsøgte Benægtelse godtgjort, at disse ved Henvendelse til Pressen har givet Paalæget et derudover gaaende Virkeomraade. I det Foreningen derefter ikke ses at have udvist nogen Virksomhed, der kan paadrage den Erstatningsansvar, vil den være at frifinde.“

18. Højesteretsdom af 18. November 1921, jfr. U. f. R. 1922, Side 132, H. R. T. 1921, Side 554.

Provins-Modehandlerforeningen mod Modehandlerinde Frk. Marie M.

En Modehandlerforening havde, da en Modehandlerinde ikke vilde indmelde sig i Organisationen, udfoldet forskellige Bestræbelser for at paavirke hendes Forretningsforbindelser til at afbryde Forbindelsen med hende.

Ved Vestre Landsretsdom af 14. Februar 1921 udtales, at „der findes nu at maatte gives Modehandlerinden Medhold i, at disse Henvendelser til andre end Foreningens egne Medlemmer er retsstridige overfor hende...“, og Foreningen blev anset „erstatningspligtig overfor hende, der efter det foreliggende maa antages at have lidt Tab ved de ovennævnte Henvendelser til Fabrikanter og Grosserere“. Modehandlerinden havde under Sagen paa-staaet, at hun som Følge af Henvendelserne, der var sket baade til inden- og udenlandske Fabrikanter, havde været nødt til at købe sine Varer i Detailforretninger.

Erstatningens Størrelse blev fastsat til 1 000 Kr.

Ved Højesteretsdom af 18. November 1921 udtaltes: „For Højesteret foreligger den indankede Dom til Prøvelse, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Foreningens Erstatningspligt overfor hende i Anledning af de omhandlede Henvendelser til indstævntes Forretningsforbindelser.

I Henhold til de i Dommen for dette Punkts Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste.“

19. Østre Landsretsdom af 16. Februar 1922. U. f. R. 1922, Side 394.

Gaardejer Chr. Mogensen mod Gl. Roskilde Amts Smedemesterforening.

Gl. Roskilde Amts Smedeforening havde i Anledning af en Uenighed om et mindre Beløb mellem en Gaardejer og et af Foreningens Medlemmer forbudt sine andre Medlemmer at udføre Arbejde for ham. Da Gaardejeren, der blev frifundet for at betale det nævnte Beløb, i omtrent en Maaned havde været afskaaret fra at faa nødvendigt Smedearbejde udført, dømtes Foreningen til at erstatte ham hans Tab derved.

20. Østre Landsretsdom af 30. Maj 1922, jfr. U. f. R. 1922, Side 727.

Fabrikant O. Overbye mod Foreningen af Københavns Skotøjsfabrikanter.

En Opfordring fra Københavns Skotøjsfabrikantforening, udsendt til dens egne Medlemmer og til de Leverandører, med hvem den havde sluttet Overenskomst om Afbrydelse af Forretningsforbindelse med Lockoutbrydere, og gaaende ud paa at afbryde Forbindelse med et navngivent Firma, ansaas ikke for retsstridigt overfor dette.